

بیانات رهبر معظم انقلاب اسلامی در دیدار جمعی از دانشجویان برگزیده و نمایندگان تشکل های دانشجویی - 24 / مهر 1384

بسم الله الرحمن الرحيم

شکنی نیست که در جمع گرم و صمیمی شما سینه های پُر از حرف کم نیست. خیلی ها حرفهایی دارند که لاقل به نظر خودشان گفتنی و شنیدنی است و در جلسه ای امروز ما هم جای آن حرفها خالی است. افسوس که وقت نیست؛ والا اگر وقت بود، من با همه ای پیری و بی حوصلگی، حوصله می کردم و باز هم می شنیدم؛ منتها دیگر مجال نیست.

قدرتی هم جوانها عادت کنند به فروخوردن سخن خود؛ این هم یک تمرین است. در چالش های عظیم زندگی، خیلی اوقات هست که انسان حرفی دارد و دلش می خواهد آن را بگوید؛ اما به هر دلیلی حرف را فرو می خورد؛ این در مواقعي یک مصلحت بزرگ است؛ به این هم عادت کنید، بد نیست. در جای خود ان شاءالله مجال هایی خواهد بود و خواهید گفت آنچه را که فکر می کنید باید گفت.

با صرف نظر از پیشنهادهایی که جمع شما جوانها این جا بیان کردید - که بسیاری از آن پیشنهادها قابل توجه است و آنها را در دفتر ما جمع آوری می کنند تا ان شاءالله ببینیم چگونه باید با آنها رفتار کرد - به نظر من آنچه برای مجموعه ای دانشجوی کشور با توجه به خصوصیات و ویژگی های دانشجویی مهم است و باید هم مهم باشد، این است که در یک نگاه کلی، کشور ما ایران در کجای تاریخ و کجای جغرافیا قرار گرفته. می خواهیم فرض را بر این بگذاریم که دانشجو در اعماق دل خود و در بلندپروازی های ذهن جوانانه ای خود، از مسائل شخصی و شغل و امثال اینها عبور کرده. نه این که شغل و زندگی و ازدواج و مسکن را نمی خواهد - اینها که ضروریات زندگی است - بلکه به این معنا که در این ایستگاه های موقت و کوچک، منحصر و متوقف نماند؛ ذهن جوان دانشجو از این جاها پرواز می کند و آرمان ها را جستجو می کند. در نگاه آرمانی - که باید باشد و اگر نباشد، جوانی و زندگی نیست - جایگاه ما از لحاظ دید تاریخی و جغرافیایی و جغرافیای سیاسی کجاست؟ ما به عنوان ایران جمهوری اسلامی، حرفمن در دنیا چیست؟

دوم این که اگر بخواهیم این سخن به کرسی بنشینند، باید چه کار کنیم؟ این، حرف اصلی ما با دانشجوهاست و به نظر من فکر اصلی است که جماعت دانشجو باید آن را دنبال کند.

اما جواب سؤال اول که جای ما کجاست. در یک جمله ای کوتاه، جای ما به چالش کشیدن زشتی ها و سختی ها و دردمندی هایی است که از سلطه ای زر و زور و حاکمیت فساد مالی و قدرت، در دنیا و در سطح بین المللی به وجود آمده؛ این را دست کم نگیرید. پول و قدرت پولی امروز توانسته ظریف ترین، لطیف ترین و شیوه اترین حقایق عالم ماده را هم در خدمت بگیرد؛ همین هنری که جوان عزیzman آمدند این جا گفتند. امروز برجسته ترین و تواناترین مجموعه ای سینمایی دنیا در «هالیوود» است. شما ببینید هالیوود در خدمت چیست، در خدمت کیست، در خدمت کدام فکر و کدام جهت و کدام خواب برای بشیریت بیچاره ای رو به رشد است. من که نه در سینما تخصص دارم، نه هالیوود را درست می شناسم، این را نمی گوییم؛ این نقل سخن کسانی است که کارشان این است، فکرشان این است و نقاد این صحنه ها و میدان ها هستند؛ اینها می گویند امروز هنر سینمایی - که من هالیوود را به عنوان برجسته ترین، مثال زدم؛ والا بقیه ای مجموعه های سینمایی دنیا هم همین طورند - در خدمت اشاعه ای فحشا، اشاعه ای پوچی، اشاعه ای بی هویتی انسان، در خدمت خشونت، در خدمت مشغول کردن بدنی ای ملتها به یکدیگر است تا طبقه ای متعالی و بالا بتوانند بی دغدغه زندگی کنند. سینما که یک هنر بسیار پیشرفته و مدرن است، این

گونه است؛ شعر هم همین طور است؛ قصه هم همین طور است؛ نقاشی هم همین طور است؛ انواع شعبه های هنر همین گونه است.

قدرت های اقتصادی از دین هم استفاده می کنند؛ از کلیسا هم استفاده می کنند. یکی دو سال پیش، من کتابی از یک نویسنده ای امریکایی خواندم که در اینجا ترجمه و چاپ و منتشر شده است. او در این کتاب استفاده ای قدرت‌ها را از مجموعه‌ی دستگاه و تشکیلات کلیسا تشریح می کند. من کلیسا را که اسم می آورم، نه این که می خواهم بگویم مسجد آن طوری نیست؛ نخیر، قدرت و پول و زر و زور از مسجد و معنویات هم استفاده می کند. سلطه‌ی پول بر دنیا خیلی چیز عجیبی است. نتیجه‌ی آن، فقر عظیم جهانی، گرسنگی چند میلیارد انسان، تربیت غلط و ضدمعنوی نسل‌های روبه رشد بشر، جنگهای تحمیل شده‌ی بر ملتها و بازیچه قرار گرفتن سازمان‌های بین‌المللی است. آژانس بین‌المللی انرژی هسته‌ی بین به عنوان مثال مطرح شده و همه دارند می گویند، که یک نمونه اش است. این نهاد، وابسته به سازمان ملل است و برای نظارت بر عدم اشاعه‌ی سلاح‌های هسته‌ی بی به وجود آمده. شما ببینید برخوردهش با کشورها چگونه است؛ تبعیض اش چگونه است؛ دخالت عنصر سیاسی در آن چگونه است؛ به خاطر این که زر و زور در آن تسلط دارند. اینها زشتی‌ها و چالش‌های بزرگ دنیای امروز است. کی می خواهد با اینها مواجه شود؟ یک انسان، یک حزب و یک مجموعه نمی تواند. آن چیزی که می تواند در مقابل این امواج کشند و کوبنده باشد، یک هویت عظیم جمعی بین‌المللی است. امروز این هویت عظیم جمعی و بین‌المللی در حال شکل گرفتن است؛ محورش هم نظام جمهوری اسلامی است. روی اینها تأمل کنید؛ اینها چیزهای قابل عبور و آسان نیست.

علت شلاق‌هایی هم که بر پیکر تأثیرناپذیر جمهوری اسلامی پی درپی وارد می کنند، همین است؛ چون ما ایستاده ایم؛ ایستادن امیدوارانه؛ نه ایستادن نومیدانه. بعضی‌ها ایستاده اند و می گویند ما تا آخرین قطره‌ی خونمان را هم خواهیم داد. البته ما اگر پایش بیفتند، تا آخرین قطره‌ی خون را می دهیم؛ اما می دانیم به آخرین قطره‌ی خون نمی رسد.

ما پیش بردۀ ایم و توانسته ایم در جهت‌هایی که انقلاب برای ما ترسیم کرده، به شکل محسوس پیشروی کنیم. این شوخی است که مراکز قدرت سیاسی دنیا تصریح کنند که ایران به یک قدرت منطقه‌ی تبدیل شده و اگر فلان کار و فلان کار را نکنیم، به یک قدرت جهانی تبدیل خواهد شد؟ این چیز کمی است؟ شما خیال می کنید در دنیای فوق مدرن پیشرفت‌های علمی و این همه ثروت متراکم، این چیز کمی است که یک مجموعه‌ی سیاسی به نام دین و معنویت و عدالت و با پشتیبانی مردم به وجود بیاید و چنین جایگاه و موقعیتی پیدا کند؟ امروز این اتفاق افتاده است. خیمه‌یی که این جا سریاست، ریسمانها و میخ‌های عمیقی که این خیمه در سرزمین اسلامی دارد، در کشورهای دیگر کوییده شده است. ما در ملت‌های گوناگون عمق استراتژیک داریم. شماها ان شاء الله وقته در عرصه‌های وسیع تر وارد شوید - به کشورها مسافرت کنید، در میان ملت‌ها حضور پیدا کنید - این را بیشتر احساس می کنید. الان در کشورهای دنیا، جمهوری اسلامی در دل ملت‌های مسلمان جا دارد. ما به چیزهایی عادت کرده ایم. رئیس‌ای جمهور ایران پا می شوند به کشورهای دیگر می روند. استقبال مردمی از این رئیس‌ای جمهور برای هیچ رئیس جمهوری از هیچ کشوری در هیچ نقطه‌یی غیر از کشور خودش متصور نیست؛ این یک واقعیت است. بنده هم که زمان ریاست جمهوری به کشورهای بیگانه سفر می کردم، همین طور بود. رئیس جمهور بعد از من، و رئیس جمهور بعد از او هم به کشورهای مختلف رفتند و ملت‌ها نسبت به آنها اظهار عشق و علاوه کردند. این، هنر این رئیس جمهور نیست؛ هنر این حرکت عظیم است؛ هنر این موج آفرینی است؛ هنر هویت شماست؛ هویت نظام جمهوری اسلامی؛ این شان ماست. ما می توانیم پایه‌های غلطی را که قدرت اقتصادی متمرکز متراکم دستگاه‌های شیطانی برای خودشان به وجود آورده اند، به چالش بکشیم. در دنیا جنگ راه می اندازند، قحطی به وجود می آورند و بحران ایجاد

می کنند. یک سرمایه دار ناگهان در چندین کشور بحران مالی به وجود می آورد. یادتان هست چهار، پنج سال قبل یک سرمایه دار یهودی و امریکایی ساکن اروپا با اسم مشخص و شناخته شده توانست مالزی و اندونزی و فیلیپین و تایلند را ورشکست کند؟ قدرت پول را ببینید. بنابراین قدرتهای اقتصادی می توانند بحران ایجاد کنند. بحران آفرینی، جنگ آفرینی و ایجاد نظام های خشن و قسی القلب - مثل اسرائیل - کار اینهاست. باید اینها را به چالش کشید. کی می تواند؟ یک هویت جمعی بین المللی زنده می خسته نشو، متکی به ایمان قلبی و دینی؛ این است که نمی گذارد انسان خسته شود. هر چیز دیگری قابل خسته شدن است، جز ایمان با طراوت دینی. این می تواند آن قدرتها را به چالش بکشد و تعديل کند و در نهایت آنها را از بین ببرد. ان شاءالله در حکومت عدل مهدوی (سلام الله عليه) و (عجل الله تعالى فرجه الشريف) این کارها انجام می گیرد؛ منتها ما هم می توانیم مقدماتش را انجام دهیم؛ اگر همت و اراده و ایستادگی و تدبیر داشته باشیم. این کارها، هم ایستادگی و شجاعت و قدرت می خواهد؛ هم تدبیر و عقل می خواهد. اینها کارهایی که دم دستی باشد و بشود همین طوری تمامش کرد، نیست؛ اما شدنی است و تا الان هم شده است. نظام جمهوری اسلامی که امروز برایش مسأله‌ی هسته بی حل شده است - و البته این فقط یک مثال است؛ بارها من این را گفته ام - همان نظامی است که روز اوی که به وجود آمد، مستکبران عالم نه تصور می کردند و نه اگر تصور می کردند، یک موی تنشار راضی بود که این کشور بتواند در زمینه های علمی پیشرفت کند. یکی از شما جوانها الان بیان کردند که در اوایل انقلاب ما در دانشگاه ها مشکل استاد داشتیم، مشکل پزشک داشتیم، مشکل متخصص داشتیم؛ اما امروز کشور از لحاظ علمی پیشرفته است. البته ما نباید همت خود را کم کنیم. مقداری که پیش آمده، نسبت به آنچه باید پیش می آمد، و نسبت به توانایی ما خیلی کم است. چند روز پیش، این جا جلسه‌ی اساتید بود. چندین نفر از اساتید بخش ها و رشته های مختلف همان چیزی را تأکید می کردند که همیشه اعتقاد راسخ قلبی من هم بوده که استعداد و ظرفیت و توانایی نظام جمهوری اسلامی بیش از اینهاست. ما می توانیم؛ جایگاه ما این است. امروز اگر می بینید علیه ما تلاش می کنند، کار می کنند، توطئه می کنند و حمله می کنند، به خاطر این جایگاه است. این، پاسخ سؤال اول.

سؤال دوم؛ چگونه می توانیم در این چالش موفق شویم؟ این چیزی است که به شما جوانها خیلی ارتباط پیدا می کند. قدرتهایی که در بخش های مختلف باید به وجود بیاوریم، در درجه‌ی اول قدرت علمی است. دانشگاه ها در این زمینه مسؤولیت دارند. یکی از آقایان اینجا گفتند که بیاییم پیمان خلع سلاح را به جای پیمان عدم اشاعه‌ی سلاح های هسته‌ی - که انبیستی است - در دنیا مطرح کنیم. این ایده‌ی بسیار خوب و جالبی است، گفتنش هم خیلی آسان است؛ اما یک پیمان بین المللی با گفتن میان چند نفر که تشکیل نمی شود؛ یک نیروی پشتیبانی می خواهد تا این را به صورت یک پیمان بین المللی دربیاورد. امریکا و شوروی سابق - دو قدرت درجه‌ی یک آن روز - نشستند راجع به خلع سلاح با همیگر توافق کردند؛ اما چون اراده‌ی عمل نبود، نشد. کی می تواند پیمانی را به عنوان پیمان خلع سلاح مطرح کند، در وسط بگذارد و کشورهای دنیا را موظف کند به این پیمان پایبند باشند؟ - البته نه موظف! حتماً به زور سلاح، بلکه به زور سیاست، به زور گفتمان مسلط فرهنگی، به زور تغلیب هویت و شخصیت ملی - یک کشور قدرتمند.

قدرت پیدا کنید. اگر ایران اسلامی بتواند در زمینه‌ی علمی سخن خودش را در حد سخنان اول دنیا دربیاورد، کار شدنی است؛ چون علم، ثروت هم ایجاد می کند، قدرت نظامی هم ایجاد می کند، اعتماد به نفس هم ایجاد می کند. من بارها گفته ام، باز هم می گویم و باز هم بارها تأکید خواهم کرد که پایه و زیرینای اقتدار آینده‌ی شما ملت عزیز در قدرت علمی است.

دانشگاه ها را باید جدی گرفت؛ هم شما دانشجوها، هم اساتید. بدانید نقشه هایی وجود دارد برای این که دانشگاه های ما را از کار بیندازند. شما غصه می خورید که بودجه‌ی مراکز تحقیق را دیر می دهند؛ خیلی خوب، این را می

شود جبران کرد؛ می شود دنبال کرد. کسانی تلاش و توطئه می کنند تا اصلاً در کلاس‌های درس و کارگاه‌های تحقیق را بینند و دانشجو را به علم و فراگیری بی رغبت کنند. با این توطئه باید مبارزه کرد. این مبارزه، هم به عهده‌ی دولت و مسؤولان است، هم به عهده‌ی شما تشكل هاست، هم به عهده‌ی عناصر صاحب نفوذ و صاحب اقتدار است. پروردگارا! دلهای ما را در این ماه رمضان با خودت آشناتر و نزدیکتر بفرما. پروردگارا! نورانیتی که بر دل جوانان افاضه کردنی و جوان را آمیخته‌ی با شفافیت و معنویت کردنی، همیشه برای جوانان عزیز کشور اسلامی ما حفظ کن. پروردگارا! دعاهای جوانهای ما را مستجاب کن؛ خواسته‌های آنها را برآورده کن. پروردگارا! پیوند بین جوانهای دانشجوی خوب ما و جوانهای دیگر کشورها را - که صحبت یکی از دوستان بود و من در قالب دعا می خواهم این را تأیید کنم - روزیه روز بیشتر کن.

والسلام عليکم و رحمة الله